

bankens Indlaan nu udgør 36,4 pCt. i Forhold til de øvrige Bankers Indlaan, altsaa en meget væsentlig Forskydning i Favør af den statsgaranterede Bank.

Naar der ikke herover hidtil har været fremsat Betænkeligheder overfor den højtærede Minister, er det af Hensyn til, at man forventede, at Garantien vilde opføre ved Udløbet af den fastsatte Periode.

Imidlertid stiller Forholdet sig anderledes, naar det drejer sig om en Forlængelse af Statsgarantien. Man maa under disse Forhold indtrængende henstille, at der ydes det private Bankvæsen de fornødne Garantier for, at der ikke finder en yderligere Forskydning Sted til Fordel for den statsgaranterede Bank.

Man ser ikke rettere, end at en Forlængelse af Statsgarantien paa nærværende Tidspunkt ikke kan siges at være en bydende Nødvendighed, eftersom Statsgarantien endnu vedvarer i fulde 2 Aar, saaledes at der neppe er Grund til at betvivle, at en Udskyden af Spørgsmaalet, f. Eks. til Efteraaret, maatte kunne finde Sted uden Skade for Landmandsbanken, og saaledes, at det kommende Halvaar anvendtes til en Undersøgelse af, hvorvidt Landmandsbanken bør fortsætte under de nuværende Vilkaar, eller om der maatte vise sig Mulighed for — paa Basis af Landmandsbankens sunde Forretning — at danne en ny Bank.

Man maa indtrængende tilraade, at Statsgarantien snarest muligt bringes til Ophør, og at Bankens Forhold endelig saneres.

Endvidere finder man Anledning til at paapege, at Opretholdelse med Støtte af den statsgaranterede Bank af ikke levedygtige Foretagender er en Fare for Udviklingen af de sunde Erhverv i Landet, og derved indirekte paafører Samfundet — derunder ogsaa det private Bankvæsen — betydelige Tab.

Mindretallet i Nævnet (Bankinspektør Hald og Nationalbankdirektør Green) er, som alt antydet, enig med Flertallet i, at det er meget ønskeligt — baade af Hensyn til Staten og af Hensyn til det private Bankvæsen —, at der saa hurtigt, som Forholdene tillader det, skabes en Ordning, hvorved Statsgarantien for Landmandsbanken ophører, og denne paa ny indgaar i de private Bankers Række paa et betryggende Grundlag.

Man kan imidlertid ikke se bort fra de Vanskeligheder, der gør sig gældende ved i dette Øjeblik at træffe en endelig Ordning.

Under disse Omstændigheder kan Mindretallet ikke anse Sagen moden til endelig Løsning og kan derfor ikke udtale sig imod en Forlængelse af Garantiloven, men mener, at Garantiperioden bør være saa kort som muligt og bør benyttes til at forberede Bankens Tilbagevenden til de for private Banker normale Arbejdsvilkaar.

Idet Flertallet med Fastholden af det fra dets Side anførte subsidiært har kunnet tiltræde de i denne Henseende af Mindretallet anførte Betragtninger, er *hele Nævnet* enedes om at henstille til den høje Regering

at der kun finder en kortvarig Forlængelse af Statsgarantien Sted, og at der i Loven træffes Bestemmelse om, at den forlængede Periode skal benyttes til at forberede Bankens Tilbagevenden til de for private Banker normale Arbejdsvilkaar.

København, Fredag den 5. Marts 1926.

sign.: P. T. Hald. C. Andersen. H. Green. O. Nielsen. P. Reyn.